NIEUWE KATHOLIEKE PARTIJ.

LIJST No. 9.

In *De Tijd* van Zaterdag 17 Juni 1922 lezen wij onder meer:

Men schijnt in den lande verschillend te denken over de beteekenis van het besluit der N. K. P., om hare verkiezingsactie te staken.

Men zal goed doen, zich duidelijk voor oogen te stellen, dat, zooals ook in de mededeelingen, welke van de leiding uitgingen, blijkt, alleen een besluit is genomen de **ACTIE** voor deze verkiezingen op te geven, en dat geenszins besloten is de **ORGANISATIE** te ontbinden.

Dat is ook in overeenstemming met de uitlatingen van hen, die een mondeling onderhoud hebben gehad met het hooge kerkelijke gezag, en met de publicatie der bekende correspondentie.

De N. K. P.-ers wenschen hun rechten gehandhaafd te zien. Dat vergete men vooral niet, en het **Bisschoppelijk woord zal hun daarbij tot steun zijn.**

De liberalen, het is duidelijk vernomen uit hetgeen hunne vertegenwoordigers zeggen en wat men als het zoet gefluit van den vogelaar in de linker pers leest, hopen op een belangrijke aanwinst van stemmen uit de kringen der ontevreden N. K. P.-ers. Het oordeel, dat de N. K. P.-Lijsten vele Katholieken zouden terughouden van het stemmen op candidaten der Linkerzijde, deed de N. K. P.-ers moreel zoo sterk staan; daarom hielden zij zoo hardnekkig aan hunne actie vast, die in **ELK GEVAL** bedoelt **DE RECHTERZIJDE TE STEUNEN.**

Ongetwijfeld zullen nu stemmen op linkerlijsten worden uitgebracht, niet alleen van hen, die vroeger ook zoo stemden en door de N. K. P. daarvan zouden terugkomen, maar ook van hen, die vroeger trouw op de lijsten der Staatspartij stemden. De leiders wijzen de verantwoordelijkheid daarvoor met grooten nadruk terug op hen, die de middelijke en onmiddelijke oorzaak zijn, dat de actie der N. K. P. moest gestaakt worden. Alleen de hoop van velen, dat de lijsten der N. K. P., al moge de actie dan gestaakt zijn, toch nog groote aantallen stemmen zullen trekken, zal velen van hen nog weerhouden, links te stemmen. Moeten de leiders dat nu tegengaan?

Ziedaar de allergrootste moeilijkheid. De vraag is gesteld of het beter zou zijn deze stemmen op te vangen op de N. K. P.-Lijsten dan deze aan de linkerzijde tèn deel te doen vallen. En velen geven het antwoord, dat het toch **NIET GEOORLOOFD** kan zijn **HET VIJANDELIJKE KAMP TE VERSTERKEN,** waaruit dan weer volgt het advies:

„Stem zoo, dat gij tenminste niet de linkerzijde versterkt".

De R. K. Pers mag daarom de leiders niet stellen voor de taak, dat deze hun volgelingen zullen aanraden op de staatspartij te stemmen, omdat daardoor aan velen de hoop, dat de N. K. P.-lijsten niet voldoende stemmen zouden halen om candidaten gekozen te krijgen, zou worden ontnomen, **waardoor** zij in hun afkeer van de oude Staatspartij **links zouden gaan helpen.**

DAAROM acht men het **NIET** geraden de voorstelling te wekken, als of **de lijsten der N. K. P.** zouden **VERVALLEN** en **WAARDELOOS** zijn. Dat alle candidaten, die gekozen zouden worden, zich na de verkiezing zullen terugtrekken, is moeilijk aan te nemen. Bovendien stelde zich de vergadering ten aanzien daarvan op het standpunt, daarover eerst te beslissen na afloop der verkiezing.

De **RECHTERZIJDE** zal toch **BETER GEDIEND** zijn, als er **MEER LEDEN VAN RECHTS** op **DEZE** wijze komen, dan wanneer in hunne plaats linkerafgevaardigden zouden zitting nemen.

Verder lezen wij in „De Tijd" van 27 Juni 1922:

ONJUISTE VOORLICHTING.

In het Remonstrantsche Predikbeurtenblad en het Vrijz. Protest. Blad schrijft ds. Mackenzie, een der Remonstrantsche predikanten te Utrecht:

Toen dezer dagen de nieuwe katholieke partij in vergadering bijeen was, heeft zij aan de kerkelijke overheid gevraagd of haar actie „in strijd was met het geweten". En de autoriteiten antwoordden: ja. Toen staakte de N. K. P. haar actie.

Deze mededeeling is onjuist en bijgevolg ook onbruikbaar om er de conclusies op te bouwen, die de geachte predikant poogt waar te maken. Wat de Utrechtsche vergadering der N. K. P. aan de kerkelijke overheid vroeg, was geenszins of de gevoerde actie „in strijd was met het geweten", zooals ds. Mackenzie voorgeeft te citeeren. Klaarblijkelijk heeft hij dit citaat gefantaseerd of is hij het slachtoffer van een misverstand. Immers volgens den door ons afgedrukten tekst der gepubliceerde telegrammen luidde de vraag zonder meer: of deze verkiezingsactie moet worden opgegeven of niet". En op die vraag „antwoordden de autoriteiten: ja".

Wil ds. Mackenzie zoo goed wezen, de juiste toedracht der zaak aan zijn lezers op te helderen?